

VAMPYRIA

DVŮR
TEMNOTY

VICTOR DIXEN

DVŮR TEMNOTY

© Éditions Robert Laffont, Paris, 2020

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alice Kottová, 2022

Cover © Nekro, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2984-5 (pdf)

VÄMPYRIA
DVÛR
TEMNOTY

VICTOR DIXEN

FØBØS

Pro E.
Pro mé rodiče
Pro mou sestru Lisu

*Můžeme všechno, co chceme,
dokud jsme živí;
po smrti můžeme
méně než kdokoli jiný.*

slova Krále Slunce
na sklonku jeho života

*Ludvík Veliký je mrtev, konečně!
Sudička utála jeho život statečně.
Ó tralalili, ó tralalá.
Konec je jeho dnům,
Evropa děkuje nebesům.*

lidová píseň zpívaná při úmrtí Krále Slunce
před jeho transmutací v Krále Temnoty

31. října 1715

MAGNA VAMPYRIA

ANNO 299

ANGLIE

SPOJENÉ PROVINCE

FRANCIE

SAVOJSKO

PORTUGALSKO

SPANELSKO

MAROKO

ŘÍŠE OSMANSKÁ

 Francouzské království

 Místokrálovství

HRANICE MAGNY VAMPYRIE

DANSKO

ŠVÉDSKO

RUSKO

PRUSKO

POLSKO

GERMANIE

KIMMERIE

SVÝČARSKO

RAKOUSKO

MOLDAVIE

BENÁTKY

TRANSYLVÁNIE

PIEMONT

VALAŠSKO

TOSKÁNSKO

NEAPOL

ŘÍŠE
OSMANSKÁ

MOREA

Spojenecké země

Terra Abominanda (poslední známá hranice)

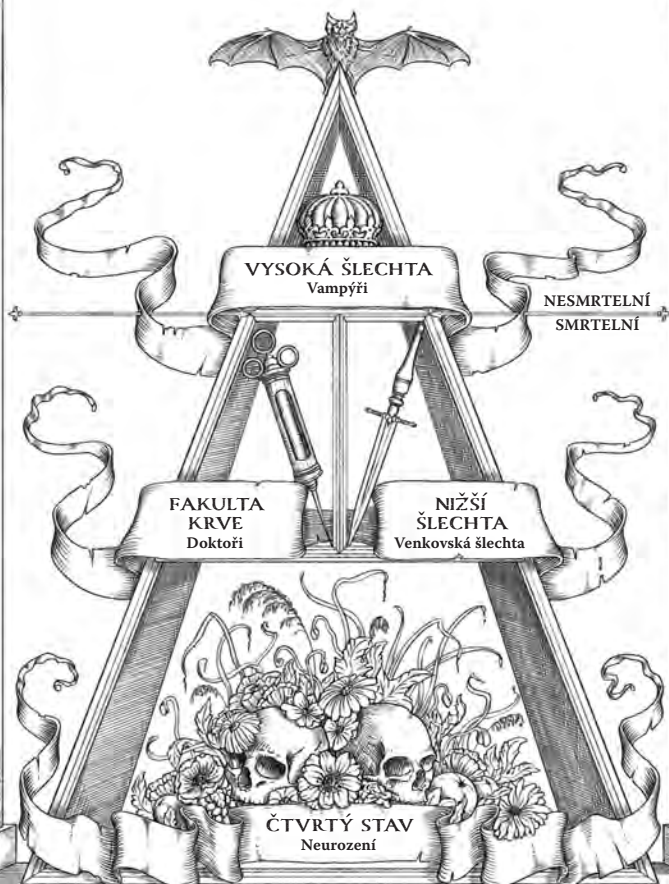
BEEE
FECIT

KODEX SMRTI CODEX MORTALIS

Edikt

*LUDVÍKA NEMĚNNÉHO, KRÁLE TEMNOTY
LUDOVICUS IMMUTABILIS, REX TENEBRAE*

sloužící jako prováděcí nařízení
neurozených smrtelníků ze čtvrtého stavu
na území celého království Francie
a všech místokrálovství
Magny Vampyrie.

PREAMBULE

Z milosti Temnoty se společnost Magny Vampyrie dělí na čtyři stavy.
Jeden stav nesmrtelných: vampýři z nejvyšší šlechty.
A tři stavy smrtelné: venkovští šlechtici z nižší šlechty,
doktoři z Fakulty krve a neurození ze čtvrtého stavu.
Články níže se týkají této poslední skupiny.

ČLÁNEK 1.:

POSLUŠNOST. *OBOEDIENTIA*

Neurozený lid se rodí a zůstává pod ochranou vampýrů,
za kterou jim musí prokazovat naprostou oddanost.

ČLÁNEK 2.:

OMEZENÍ POHYBU. *SEQUESTRUM*

Během dne, dokud svítí slunce, se neurození nemůžou
vzdálit víc než na kilometr a půl od své zvonice.

ČLÁNEK 3.:

ZÁKAZ VYCHÁZENÍ. *IGNITEGIUM*

Během noci, jakmile zazní večerní zvonění,
nesmí neurození opustit svůj domov.

ČLÁNEK 4.:

DESÁTKY. *DECIMA*

Každý měsíc musí neurození odevzdat desetinu krve.

ČLÁNEK 5.:

SANKCE. *SUPPLICIUM*

Veškeré jednání proti předchozím
článkům bude potrestáno.

I.

NÁVŠTĚVA

„Ve jménu Krále, okamžitě otevřete!“ přikáže hřmotný hlas.

Rodiče se na sebe zděšeně podívají. Zrovna jsme si sedli ke stolu a chystáme se večeret. My všichni, nás pět. Nejstarší z mých bratrů, Valère, ztuhne. Mladšímu, Bastienovi, upadne na zem lžice. A já, nejmladší z dětí, ji zvednu. Protože chodím vždycky za Bastienem.

„Kdo to může být? V neděli a v tuhle hodinu?“ zeptá se matka.

Dívá se při tom na staré kyvadlové hodiny, před chvílí zrovna odbily sedmou. Vedle nich na zdi visí kalendář, který ukazuje dnešní datum: 31. srpna roku Temnoty 299.

Namísto odpovědi se ozve silné bušení na vstupní dveře, až se náš bažantí vývar, ze kterého se ještě kouří, začne v talířích čerit. Srdce se mi chvěje ještě víc.

„Ve jménu Krále,“ řekl ten neznámý večerní host. To rovnou mohl zvolat: „Ve jménu samotného ďábla!“

Pokukuji po zarámované rytině Ludvíka Neměnného, která se vyjímá nad naším krbem, stejně jako nad všemi ostatními krby ve Francii. Vládcovy dlouhé kadeřavé vlasy už dávno ztratily hnědou barvu, nebo je to spíš papírem, který postupem času vybledl, jelikož byl obraz vytištěn již dávno před mým narozením. Přesto na obličejí Krále není ani vráska. A jak by také mohla: tvář má schovanou pod zlatou maskou s vyhlazenými rysy, bez známek stáří a bez výrazu. Obličejí vévodí černé oči, které přísným pohledem provrtávají každého poddaného v zemi. Z kovových rtů, semknutých a tajemných, jde větší hrůza, než kdyby odhalovaly ostré špičáky.

Zaháním mrazení a běžím se podívat k oknu. Chci zjistit, co se venku děje. Přes silnou okenní tabulku vidím hlavní ulici Krysího Brdku, zahalenou do oslepující zlaté záře. Právě končí léto, na pláních Auvergne jsou dny ještě dlouhé, slunce zapadá po osmé večer... a vampýři vstávají pozdě. Je to nejhezčí období z celého roku, těchto pár týdnů, kdy je tak akorát, aby se dalo ještě chodit bez kabátu. Jsou to chvíle, kdy se vesničanům skoro daří zapomenout na Kodex smrti, který už po generace dusí celou Magnu Vampyríi: veliké impérium sjednocující francouzské království s jeho místokrálovstvími.

„Johano, jdi od toho okna!“ kárá mě matka. „Zbytečně riskuješ.“

Nervózně si zastrčí za ucho pramen dlouhých hnědých vlasů. To moje vlasy, ostříhané na ramena, jsou odjakživa šedivé. Tahle zvláštnost připadá roztomilá jen jí.

„Paprsky mi kůži nespálí,“ krčím rameny. „Nejsem vysávačka krve.“

„Takhle nemluv!“ zakřičí na mě otec a udeří pěstí do stolu.

Jako spořádaný a oddaný občan režimu, kterým je odjakživa, se pokaždé hned rozčilí, že k vampýrům nemáme dostatečný respekt. Pod vládcův obraz pobožně umístil uschlé

chryzantémy – květiny živých-mrtvých – protože napřesrok bude země oslavovat despotovo jubileum. Už to jsou téměř tři století, kdy vládce prošel transmutací. Kdy měl v roce Spásky 1715 starého kalendáře v noci umřít. Umřít stářím po nekonečném vládnutí poznamenaném válkou a hladomorem. Než by šel spát věčným spánkem, podstoupil Král Slunce hrůzný a tajný lékařský rituál. Tento zákrok mu sice zajistil nesmrtnost, ale zmrzačil mu také obličej. Ludvík XIV. se stal Ludvíkem Neměnným, Králem Temnoty: prvním vampýrem v dějinách. A pak, velmi rychle, mu všichni vládci na kontinentu přísahali věrnost, aby i oni mohli projít transmutací a stát se nesmrtelnými. Celá Evropa byla spoutána okovy a i veškeré přírodní pochody se zastavily. Nad zeměmi zavládla doba ledová – věk Temnoty.

„Okamžitě otevřete, nebo to vyrazím!“ řve venku hlas stále výhruzněji.

Pěst znovu buší na dveře apatyky, která sousedí s našimi pokoji a jejíž vchod ústí na náves.

Teď se zvednou i mí bratři. Valère běží k příborníku a vytáhne z něj nůž. Otec jím před chvílí naporcoval bažanta, kterého jsem po ránu upytlčila v lese. Bastien se jen neklidně rozhlíží. Náš starý kocour Tibert opouští misku s vnitřnostmi a utíká se schoulit do kouta. To já se rázně napřímím a cítím, jak se mi na stehna lepí kalhoty z ovčí kůže. Možná jsem na svých sedmnáct let moc nevyrostla, ale tělo mám dobře stavěné a vytrénované.

„Vypadá to na někoho z prefektury,“ zamumlá Valère. Oči mu těkají za obroučkami brýlí, ve kterých vypadá starší – vždycky byl z celé rodiny nejnervóznější.

„Uklidni se, Valère,“ nařídí mu něžně, ale důrazně matka. „Odlož ten nůž, nic se nám nestane.“

Valère ji poslechne. Před matkou jihnou mí starší bratři jako beránci. V apatyce drží kasu a doma má vždycky poslední slovo.

„Máma má pravdu, nic se nám nestane. Jednoduše proto, že tady se nikdy nic nestane. Není to tak, Bastiene?“

Ale navzdory uštěpačnému tónu, kterým se snažím vyloudit úsměv na tváři svého oblíbeného bratra, mě obcházejí temné myšlenky. Kdo by mohl mít něco proti manželům Froidelacovým, ctihodným lékárníkům ze zapadlé vesnice ztracené v jedné z nejdlehlších francouzských provincií, vzdálené od nejbližšího města, Clermontu, přes třicet kilometrů?

Mí rodiče vždycky platili daně, ať už zlatem, nebo krví. Dvanáctkrát do roka otec dokonce pomáhá doktoru Bonifácovi pouštět žilou všem obyvatelům vesnice, počínaje sebou samým, svou ženou i dětmi. Kodex smrti totiž po apatykáři vyžaduje nejen to, aby lidem zajišťoval potřebné léky, ale aby od nich také získával vzácnou tekutinu. Je to desátek, který vybírá Fakulta krve, posvátná to instituce založená kněžími-lékaři, kteří Krále transmutovali. My, neurození lidé, musíme prolít desetinu krve jako oběť, abychom nakrmili naše pány a vládcy. Doktor Bonifác tak každý měsíc odesílá dvě stě plných lahviček svému nadřízenému, archiatrovi z Clermontu. Tak se teď říká prelátům, kteří nahradili dřívější biskupy.

„Nemáme si co vyčítat, ne? Kromě toho, že jsme až k smrti nudní,“ říkám a znovu mrkám na Bastiena, který jako jediný z rodiny dokáže ocenit můj černý humor.

Otec přikyvuje tak jako vždycky, když se snaží uklidnit nemocné. Ale čelo má svráštělé úzkostí. Nikdy jsem ho takhle neviděla. Nebo vlastně ano. Stejný výraz měl ve tváři i té chladné prosincové noci před pěti lety. Prefektovi muži tehdy do apatyky dotáhli jednoho pocestného v úplně zasněženém kabátu. Ten chudák se vzepřel zákazu vycházení, který lidem ze čtvrtého stavu nařizuje, aby se po setmění nepohybovali po cestách. A tak se stal obětí náhodného vampýra, jehož jméno se nikdy nedozvíme. Na těch, kteří vyjdou po večerním zvonění ven, se mají

páni noci právo krmit dle libosti. Na krku kořisti, které predátor vysál téměř všechnu krev, zůstaly jen dva purpurové pupínky. Bylo mi dvanáct let a bylo to poprvé, co jsem viděla vampýří kousnutí. Od té doby jsem se s ním už nesetkala. Sem, do nejodlehlejších končin Auvergne, kde žije dvakrát víc ovcí než lidí a ještě desetkrát víc krys, se pánové noci nikdy nevydávají.

Zhluboka se nadechnu a snažím se přemýšlet.

Té dávné zimní noci, kdy mu v náručí umíral prochladlý muž, se otci na tváři zrcadlilo zoufalství. Ale co ho do takového stavu mohlo přivést dnes, uprostřed léta, kdy je ještě světlo?

„Apatykáři, poslouvej dobře: tohle je moje poslední výzva,“ ozývá se z návsi rozzuřený hlas.

Rodiče se na sebe zděšeně podívají.

Otec pak zamíří ke dveřím z jídelny od apatyky.

Na policích v místnosti jsou pečlivě vyskládaný kameninové dózy, které Bastien krasopisně nadepsal názvy různých mastí a lektvarů. Na dřevěný pult dopadají večerní sluneční paprsky. Tolikrát jsem se v tomhle stíněném obchodu přímo dusila, když jsem stála za pokladnou a s úzkostí sledovala, jak mi život protéká mezi prsty. Dobře se cítím, jen když běhám po lese v kalhotách z ovčí kůže s podivnými vlasy schovanými pod pastýřským kloboukem a sbírám byliny nebo příležitostně lovím zvěř.

Najednou se zarazím: co když mě přišli z prefektury zatknout právě kvůli tomu bažantovi, do kterého jsme se akorát pouštěli? Lov je neurozeným zakázán, ale až doteď prefekt Martin nad mými přestupky zavíral oči, protože moji rodiče ho velkoryse zásobují šalvějovým čajem, kterým si léčí záchvaty dny.

Musím trochu natočit hlavu a hodně mžourat, abych přes oslňující záři slunce vůbec viděla ven. A pak ho najednou spatřím. Za prosklenými dveřmi na náves se rýsuje silueta večerního hosta. Ale není to prefekt Martin, ten malý dobrácký pán, který velí třem četníkům z Krysího Brdku. Osoba, která buší

sevrěnou pěstí v rukavici do vitríny a každou chvíli ji možná rozbije, je vysoká a seschlá jako šibenice. Tělo muži halí dlouhý černý plášť padající až na zem a krk mu obepíná široký, plisovaný bílý límec, znak členů Fakulty.

„Inkvizitor,“ zašeptám, když si na jeho kuželovitém klobouku všimnu připevněné železné spony ve tvaru netopýřího pařátu.

V životě jsem žádného inkvizitora neviděla, jen ty na rytinách v románech. Ale vím, že jsou jedinými členy Fakulty, kteří nosí odznak netopýřího pařátu, a jsou připraveni zničit všechny, již se staví proti náboženství Státu, ať už se ukrývají kdekoli. Přítomnost tak vysoce postaveného hodnostáře v Krysím Brdku nemá obdoby. Fakultu zde zastupuje jen doktor Bonifác, jehož skromný límec je docela obyčejně placatý.

Tentokrát jsem si naprosto jistá: došlo k omylu. Strašlivému omylu, který můj otec určitě pár slovy vysvětlí.

„Děti, jděte nahoru!“ přikáže nám matka.

„Proč?“ protestuje Valère.

„Nebudeme o tom diskutovat!“

A tak neochotně odcházíme nahoru do patra. Na konci schodiště vedoucího k pokojům ale zašeptám bratrům:

„Zůstaňte vzadu v přítmi chodby a já budu potajmu sledovat, co se děje dole.“

To je ta výhoda, když je člověk nejmenší v rodině: může se kdekoli schovat. Schoulím se těsně k zábradlí úplně stejně, jako se dokážu schovat pod krempu klobouku, když číhám v lese na kořist.

Zámek u vchodových dveří se s rachotem otočí.

Je slyšet, jak po dlažbě apatyky klapou boty: inkvizitor zjevně nepřišel sám.

Ze svého úkrytu ho vidím, jak vstupuje do jídelny. Následují ho jeden... dva... tři těžce ozbrojení vojáci v tmavých kožených oblecích a vysokých holínkách. Na hlavách mají šedé plátěné

čepice lemované kožešinou, jejichž dlouhé cípy jim spadají až na ramena. S hrůzou ty čepice poznávám, jsou to pokrývky hlavy Králových dragounů. Tito neúprosní vojáci mají za úkol zlikvidovat vše, co by jakkoli narušilo nastolený řád ve Vampyrii. Proč k nám dnes večer přišli?

Otec se snaží působit klidně a přátelsky:

„Vítejte v mém skromném příbytku, Vaše Ctihodnosti. S manželkou jsme vaší návštěvou poctěni. Zrovna jsme se chystali povečeřet slepici na zelenině.“

Slepice na zelenině: pěkná lež vydávat upytlačeného bažanta za drůbež koupenou na trhu. Ale cizinec jako inkvizitor patrně neví, že tady v Krysím Brdku, kde dvě třetiny roku mrzne, si musí lidé i zvířata vyhrabávat potravu z neúrodné země. Tady si totiž ani tak významná osoba, jakou je apatykář, nemůže dovolit mít kuře každý týden.

„Rádi se s vámi podělíme o naše skromné jídlo...“ pokračuje otec, jako by se nic nedělo.

Ukáže na oprýskanou mísu, džbán s naředěným vínem a košík s chlebem, který obvykle příkrýváme utěrkou, aby na něj nemohly krysy. Stůl je prostřen velmi skromně, ale kytice, kterou maminka natrhala, všemu dodává na barevnosti a půvabu – nejsou to sušené chryzantémy jako ty na oltáři Krále, ale ještě čerstvé luční květiny.

„Nepřál si snad svého času dobrý král Jindřich, aby si každý poddaný v jeho království mohl dát v neděli slepici na zelenině?“ pobízí je s úsměvem otec.

Inkvizitor ho přerušil hlubokým hlasem, stejně ostrým jako rasy ve tváři, která mu vyčnívá z límce:

„Nech starého krále Jindřicha, kde je – v hrobě, kde jeho kosti blednou už několik staletí!“

Valère za mými zády tiše zakleje. Jindřich IV. byl předposledním smrtelníkem, který v zemi vládl. V kázáních Fakulty,

kteřá doktor Bonifác koktavě předcítá kařskou neděli při bohoslužbě, se uvádí, že transmutace vysoké šlechty přinesla Francii a Evropě trvalý mír: *pax vampyrica* ukončila války minulosti. Doktrína dále vysvětluje, že vampýři chrání smrtelníky před nočními nestvůrnostmi opouštějícími doupata po západu slunce – nevím, jestli doopravdy existují, protože jsem nikdy řádné neviděla. Fakultní teze tvrdí, že existuje kontinuita vládnutí od Jindřicha IV., zakladatele rodu Bourbonů, který svůj lid upřímně miloval, až k Ludvíku Neměnnému, jeho vnukovi, který nám vládne dnes. Jenže dřívější vládcí chodili s nezakrytou tváří, stejně jako všichni jejich poddaní, zatímco Neměnný se už tři sta let skrývá za neproniknutelnou maskou! Žili a umírali jako lidské bytosti, zatímco Král Temnoty si koupe své nesmrtelné tělo v krvi Francouzů!

Trochu víc se přilepím k zábradlí v prvním patře, protože se zcela iracionálně začnu bát, že by si mě mohl inkvizitor všimnout a přečíst si mé kacírské myšlenky. Kdo ví, jakými schopnostmi jsou obdařeni nejvyšší duchovní ve službách Vampyrie?

Ale veškerá pozornost hosta se soustředí na našeho nebohého otce.

„Cítím, že mezi těmito stěnami klíčí vzpoura...“ zavrčí a nakrčí nos, jako by opravdu cítil nějaký pach viny. Pak obviňujícím prstem ukáže na hrnec s polévkou: „A z toho vývaru cítím dokonce řesnek!“

„To bychom si nikdy nedovolili!“ brání se otec. „Dobře víme, že řesnek naše pány vampýry štípe a je v království zakázán! Pravděpodobně cítíte pažitku, Vaše Ctihodnosti.“

Inkvizitor se přestane zajímat o polévku a vyrazí podél zdi s vyskládanými poleny, která bratři naštipali na nadcházejících šest měsíců ledové zimy. Jeho kroky vedou ke knihovně na konci místnosti. Inkvizitorův obviňující prst ukáže na police:

„Tolik knih u neurozeného lidu – to přímo zavání kacírstvím!“

„Jsou to jen nejzákladnější pojednání o bylinné medicíně a několik neškodných románů,“ opáčí matka a rázně se postaví.

Má pravdu: v naší knihovně není nic zvláštního, snad kromě několika románů v angličtině, které jsem přečetla asi stokrát, abych unikla nudě Krysího Brdku. Moje matka je dostala jako dědictví po jakémsi prastrýčkovi, kterého nikdy nepoznala. Nejprve se sama naučila anglicky a pak to naučila mě, ale přes La Manche se nikdy nepodívala. Podle Kodexu smrti se na neurozený lid nevztahuje jen zákaz vycházení, který je noc co noc uzavírá v jejich domovech, ale také omezení pohybu, jež jim ani přes den nedovoluje vzdálit se od zvonice v jejich vsi na víc než kilometr a půl...

Ale inkvizitor si nepřišel povídat o literatuře. Prudce se odvrátí od knihovny, černý plášť mu vlaje vzduchem jako plachta a vrhá se na mého otce.

„Zaveď mě do laboratoře!“ přikáže.

„Do mé laboratoře? V tom temném sklepe to akorát smrdí jedovatými výpary. Kvůli jedu na krysy, který musím ve velkém vyrábět. Takové místo není nic pro muže vašeho postavení...“

„Okamžitě, nebo tě nechám podříznout!“

Dragouni výhrůžně vytasí meče.

Otec na vteřinu zaváhá, na okamžik zapochybuje.

A já v tu chvíli také zapochybuji, ano, poprvé *o něm zapochybuji*.

Proč se zdráhá ukázat těm lidem svou laboratoř?

Vždyť ta místnost plná starých oprýskaných křivulí a promáčknutých destilačních přístrojů přece neukrývá nic zajímavého.

Ledaže by...

„Co tam vidíš, lasičko?“ zašeptá za mnou rozrušeně Bastien.

Lasička, takovou mi dal láskyplnou přezdívku. Bastien je umělec, který tráví dny kreslením, a jeho oko umí rychle rozpoznat siluety zvířat, jež se skrývají za siluetami lidí.

„Táta jde k poklopu do sklepa,“ odpovím šeptem.

Otec mi najednou přijde jako shrbený stařec, přitom je mu teprve pětáctýřicet let. Oči mu těkají ze strany na stranu, ale v jednu chvíli vzhlednou až sem, nahoru na schodiště, a naše pohledy se kradmo setkají.

Mám strašný pocit, že mi chce říct tolik věcí, o kterých dlouho mlčel, ale že už je pozdě a další hrozivá předtucha mi napovídá, že ta nevyřčená slova už přes jeho rty nikdy neprojdou.

„Jdeme!“ hřímá inkvizitor a nevybíravě do něj strká.

„Jsem jediný, kdo tuto laboratoř používá,“ zalže otec.

Po slepici na zelenině je to už druhá lež: maminka, která se vyzná ve všech bylinách, otci každý den pomáhá v laboratoři připravovat léčivé lektvary a masti, Valère se tam již roky vedle nich učí a Bastien tam sám tráví spoustu času mletím pigmentů z hornin pro výrobu barev. Já jsem vlastně jediná z celé rodiny, která nikdy do sklepa nechodí. A co když se tam odehrávají pokusy, o kterých jsem neměla tušení? Zakázané pokusy, které by mohly přitáhnout pozornost inkvizitora...

Otec sestupuje poklopem do sklepa a prelát a jeden z draughtů mu jsou v patách, zatímco zbylí dva zůstávají v přízemí, každý z jedné strany matky.

Ze sklepa se zanedlouho ozve hluk: zvuky tříštícího se skla a řinčení kovu.

Valère se mi lepí na záda a já cítím, jak se vzteky chvěje.

„Musíme něco udělat,“ zašeptá.

„Ale co?“ zeptá se zoufale Bastien. „Budeme doufat, že ne-najdou tajný vchod?“

Podívám se na bratry.

V přítmí chodby mi najednou připadají úplně cizí. Není to jen tím, že mají hnědé vlasy a já šedivé, ani tím, že mají oba tmavé oči a já světlé, modrošedé.

I když jsme se všichni narodili jen s ročním odstupem, víc odlišní už snad ani být nemůžeme. Valère má po otci pracovitou povahu, to on by měl jednou převzít obchod. Bastien zase zdědil matčinu jemnost. Má krásný rukopis, takže když zrovna nemaluje nebo nesní, pracuje jako obecní písař. A já? Já nejsem po nikom. Žádný konkrétní úděl mě nečeká. A dnes večer mi přijde, že nepatřím ani do vlastní rodiny.

„O čem to mluvíte?“ zašeptám. „O jakém tajném vchodu?“

„Bude lepší, když to nebudeš vědět,“ odvěti Valère a za brýlemi vyhlíží najednou přísně. „Rodiče říkají, že jsi nepředvídatelná.“

„O jaký tajný vchod jde?“ zopakuji a pevně mu stisknu zápěstí.

Valère zatne zuby a snaží se vyprostit ruku, kterou mu hodlám držet tak dlouho, dokud mi neodpoví.

Ale Bastien nás přeruší, protože se bojí, že by náš spor mohl přitáhnout pozornost dragounů v jídelně.

„Já jsem do svých osmnáctých narozenin také o ničem nevěděl. Až do loňského roku,“ zamumlá. „A ty, lasičko, bys určitě také dostala důvěru. Máma určitě jen čekala, až dosáhneš dospělosti, aby ti to mohla všechno říct.“

„Co říct?“ špitnu se sevřeným žaludkem.

Ranilo mě, že můj oblíbený bratr mi něco tajil, zrovna on, ke kterému jsem měla na celém světě nejbližší, můj jediný přítel. Co se týče matky... Nemůžu se ubránit, abych se nepodívala dolů pod schody, do jídelny, kam doléhá rámus z drancovaného sklepa.

Matka stojí mezi dvěma dragouny a tváří se úplně klidně a zároveň nepřístupně. Máma byla vždycky silná osobnost, stejně

jako já, což mezi námi často vedlo k neshodám. Celé dětství mi byla příkladem: tolik mě toho naučila, probudila ve mně lásku ke knihám a zájem o věci z celého světa. Ale potom, během dospívání, jsem jí to vyčítala: proč ve mně vzbudila takový hlad po věcech z okolního světa, když nám kruté zákony nedovolovaly ani vyjít v noci ven nebo se vzdálit od bydliště? Čím jsem byla starší, tím mi připadal Krysí Brdek stísněnější, a vědomí, že tady zůstanu zavřená až do konce života, jen prohlubovalo moje zoufalství.

„Ve sklepe jsou tajné dveře,“ zašeptá Bastien tak potichu, že jeho hlas zní jako sotva slyšitelné zachvění. „Za laboratoří je skrytý kumbál. Místnost, kde táta s mámou prováděli zakázané alchymistické pokusy pro vzbouřence z auvergueské Frondy.“

Chce se mi opáčit, že to není možné, že mí rodiče jsou obchodníci, kteří uvízli v každodenní rutině, a ne nějakí spiklenci, již by riskovali život pro něco, co je předem prohrané. Každý ví, že alchymie je Fakultou výslovně zakázaná. A každý také ví, že frondisté jsou blázni. Smrtelníci, co se opovažují vzbouřit proti Králi! Říká se, že tito ilumináti využívají stejnou energii, která proudí i v krvi vampýrů, záhadnou Temnotu, aby vytvořili bezbožné zbraně schopné svrhnout Vampýrii. Jsou to samozřejmě jen povídačky, protože Vampýrie je nepřemožitelná!

„Rodiče by se nikdy nenechali uvrtat do takového nesmyslu,“ řeknu trpce. „Nikdy by se...“ Nedořeknu to.

Konec mé věty pohltí veliký výbuch, který otřese domem v samotných základech.

2.

TAJEMSTVÍ

Zcela ohlušena explozí pouštím Valèrovo zápěstí.

Okamžitě vyběhne na schodiště a křičí:

„Tati! Mami!“

Po výbuchu ve sklepě se z otevřeného poklopu valí hustý dým.

V uších mi zvoní.

Oči mě pálí.

Ale především mi zlověstně dochází, že bratři měli pravdu: ve sklepě byly zakázané výbušniny a můj otec se nechal i s inkvizitorem odpálit, aby nám dal šanci se z toho dostat.

Dva dragouni, kteří přežili, natahují ruce k mečům zavěšeným na opascích. Kašlou, láteří a snaží se najít naši matku, která jim zmizela v dýmu.

Valère se rychlostí blesku vrhne pro kuchyňský nůž, který zůstal ležet na příborníku. Překvapivě mrštně se otočí k jednomu z dragounů a mezi žebra mu vrazí čepel nože až po okraj

rukojeti. Jenže tenhle mistrovský kousek je jen dílem náhody. Odmrštěn vlastní vahou zakopne a nataženým krkem padá rovnou na meč druhého dragouna.

V žilách mi tuhne krev: z kožených kalhot vytáhnu prak, zbraň, kterou jsem před chvílí skolila bažanta. Vložím do něj ostrý kámen, jež jsem předtím sebrala v lese, a zběsile jej roztočím nad hlavou... Jenomže ne dost rychle, abych zabránila nevyhnutelnému.

Ostrí meče protíná Valèrův krk jako sekáček.

Z přeťaté krční tepny vystříkne krev až na krb a karmínovým pramínkem potřísní rytinu Krále zamaskovaného zlatem.

Ruka mi cukne, moje střela mine vraha o dobrý metr a místo něho trefí vázu na jídelním stole.

Valèrova hlava padá na zem a kutálí se po zakrvácených dlaždicích jako míč.

Zděšením vykřiknu.

Dragoun se na mě podívá. Z očí mu číší nenávisť.

Horečnatě se snažím v kalhotách najít další náboj, ale tápající rukou nahmátnu jen prázdnou kapsu.

To už se ten muž vrhá na schodiště a výhružně máchne zbraní.

V tu chvíli se ale z hromady polen vedle knihovny vynoří máma, obličej sevřený bolestí. Shýbá se pro dlouhý střep z rozbité vázy, který leží vedle těla jejího štatého syna, a zabodne ho vetřelci do ramene.

„Za mého syna!“ zakřičí.

Dragoun ztuhne.

Máma z něj rychle střep vytáhne. Sevře ho tak pevně, až jí z prstů teče krev, a pak ho do dragouna vši silou zapíchne ještě jednou.

„Za mého muže!“

Dragoun se otočí a přitom ostrším meče prořízne útočnicki hrdlo.

„Mami!“ zakřičím.

Matka z posledních sil zabodne ještě potřetí střep do vojákovy těla: tentokrát přímo do srdce, a pak se sama zhroutlí na jeho hrud.

Dragounova špičatá čepice spadne na zem.

A tak zůstanou bez hnutí, opření jeden o druhého, jako dva milenci uvízlí v hrůzostrašném objetí.

Bastien se mě snaží zadržet, ale já se z jeho třesoucího se sevření vymaním a běžím ze schodů dolů.

„Ach, mami!“ opakuji a chytnu ji kolem ramen. Dragounovo mrtvé tělo se za mnou sesune. Objímám mámu, ale je bezvládná jako hadrová panenka. Jako ta panenka, kterou mi kdysi, když jsem byla malá, rodiče darovali. Až později pochopili, že mě baví jen běhat za Tibertem s prakem a pomáhat mu lovit krysy.

„Mluv se mnou... Řekni mi něco...“ vysoukám ze sebe mezi dvěma vzlyky.

Řekni mi všechno, co jste mi s tátou neřekli.

Řekni mi, kým jste ve skutečnosti byli, za tou maskou normalnosti, které jsem se tak často vysmívala.

Mluv, vyprávěj mi příběhy, jako když jsem byla malá – Ezo-povy bajky, Perraultovy pohádky nebo ještě úžasnější příběhy, které si sama vymyslíš.

Z jejích bledých rtů už ale žádný zvuk nevyjde.

Její tvář bez výrazu se mi rozplývá za clonou slz.

Zpoza jejích nehybných zad mě neustále sleduje Neměnný skrz strnulou masku, potřísněnou Valèrovou krví.

Nedokážu to Královo představení sledovat už ani o vteřinu déle. Kleknu si, abych položila matčino tělo na zem, mezi

rozházené luční květiny, které předtím sama natrhala. Ve chvíli, kdy jí jemně pokládám šiji na dlaždice, nahmátnu prsty řetízek s bronzovým medailonkem, který vždycky nosila na krku. Je roztržený: jeho očka přetál vrahův meč.

„Všichni...“ ozve se za mnou Bastien přerývaně: „Všichni jsou mrtví,“ dýchne mi na krk.

Všichni mrtví?

Než vůbec stačím zpracovat tuto nesnesitelnou zprávu, ozve se pronikavé zapískání z píšťaly. Ohlédnu se. Dragoun, kterého Valère před smrtí probodl, tam leží v kaluži krve, jež se mísí s krví mých blízkých. Z posledních sil ještě zapískal na poplach.

Dorazil inkvizitor s dalšími přísluhovači, kteří čekají venku a jsou připraveni dokončit dragonádu?

„Musíme pryč,“ zakoktá Bastien.

„Pryč...“ opakuji a hledím na matčiny vlasy, na které byla tolik pyšná, jak jí teď plují jako červenající se chalupy v kaluži vody z rozbité vázy.

„Nenech mě v tom, lasičko!“

Bastien se mnou třepe, abych se vzpamatovala.

V marné snaze mít po mámě nějakou památku si do kapsy rychle strčím alespoň její medailonek. A pak vstanu.

„Do lesa,“ vyrazím ze sebe.

Tam jsem utíkala celé dospívání, abych unikla letargii Krysího Brdku a ošálila nudu, která mi šířala duši. A tak mě přirozeně instinkt táhne tam, v naději, že nám les pomůže i tentokrát.

Procházíme s Bastienem apatykou s úhledně vyskládanými dózami – místností prosáklou dezinfekcí a vůní čerstvého vosku, kde jsem se hodiny a hodiny nudila a snila o tom, že jednou odjedu na druhou stranu světa – a najednou jsem si naprosto jistá, že se sem už nikdy nevrátím. Ze zdi sundám svůj starý plstěný klobouk a schovám si pod něj vlasy.

Vyrazíme na náves. Venku není slyšet ani hlásek.

Slunce, ještě před chvílí tak oslepující, se už skoro celé schovalo za střechy chalup, jejichž okenice jsou již zavřené.

Moje obavy se naplnily. Na druhé straně návsi jsou další dragouni: tři muži ozbrojeni dlouhými kopími stojí na prašné zemi před tmavým dřevěným kočárem, zapřaženým za koně v lesklých hávech. V oknech povozu visí tlusté černé sametové závěsy.

Instinktivně předkloním hlavu, abych tvář lépe skryla pod širokou krepou klobouku.

Proč k nám ti muži neběží?

Vypadá to, že je pro ně důležitější hlídat kočár... a jeho osazenstvo.

„To je... To je vampýrský kočár!“ vypadne z Bastiena.

Sevě se mi hrdlo. Vzpomenu si na romány, které jsem četla po nocích a díky nimž jsem poznala inkvizitorův hábit: některé rytiny vyobrazovaly povozy z drahého ebenového dřeva, ve kterých se vozili páni noci, přes den chráněni před slunečním svitem.

Ještě nikdy v životě jsem vampýra neviděla, třebaže mě již od dětství sleduje portrét jejich stvořitele z krbu. Třebaže jsem pro ně každý měsíc prolévala desetinu krve do fakultní lahvičky označené rokem mého narození. Ale teď se poprvé v životě ocitám jen několik metrů od jednoho z těchto stvoření, které mě na jednu stranu děsí a hnusí se mi... a na druhou mě fascinuje.

„Brzy padne tma a my nebudeme mít šanci uniknout tomu vampýrovi nebo vampýřici, co si zatím hová v tom kočáru,“ naříká Bastien, a vytrhne mě tak z morbidního rozjímání.

Odtáhne mě do přítmí uličky, mimo dohled dragounů.

„Vampýří čich je mnohem citlivější než čich nejlepšího ohaře. V lese snadno najde naši stopu. Tak... se musíme schovat jinde,“ navrhone.

„Jinde? Ale kde? Vždyť je tu jen nějakých dvacet rozbahněných ulic, okolo samé lesy a hrad na kopci!“

„No právě,“ opáčí Bastien a chytne se mé ruky, jako se tonoucí chytá záchranného lana.

Podívá se na rozpadající se budovu na strmém vrcholu brdku, který se tyčí nad naší vesnicí a dal jí jméno. Ve skutečnosti je to spíš panské sídlo než hrad, starobylé opevněné sídlo, které po staletí chátrá. Bydlí tam starý baron Gontran de Gastefriche, lenní pán Krysího Brdku a několika okolních vesnic. Po skonu jeho ženy, kterou před lety sužovaly horečky, jsou on a jeho dcera jedinými šlechtici v regionu, kteří jsou osvobozeni od krevního desátku, stejně jako farní doktor.

„Pojď za mnou,“ pobídne mě Bastien. Překvapí mě, jak sebejistě se najednou chová.

Ve velkých, citlivých očích se mu zableskne – ano, je to ta stejná jiskra odhodlání, kterou jsem tak často vídala u mámy. Bratr se jí teď neskutečně podobá, víc než kdy jindy.

A tak mě vede po klikaté cestě, která stoupá nahoru do výšin. Spěcháme na to vůbec nejposlednější místo, kam by mě napadlo jít se schovat...

Doškové střechy pomalu mizí za korunami stromů. Za chvíli už nevidíme ani korouhvičku ve tvaru netopýra, která před třemi stoletími nahradila kříž na vesnické zvonici. Cesta se dál točí nahoru okolo kopce.

A v mé hlavě se zase točí myšlenky, velmi znepokojivé.

Pořád se mi dokola vracejí ta stejná slova, jako hrůzostrašný refrén.

Všichni jsou mrtví...

Tak strašně to bolí, že i kdybych chtěla křičet, neměla bych na to sílu. Netečou mi už ani žádné slzy, protože náš zběsilý běh je vysušil dřív, než stačí stéct na tváře.

Už nevidíme ani vesnici a ti, kteří v ní jsou, už nevidí nás: ani lidé zavření za okenicemi, ani vojáci hlídající kočár. Ti ostatně ani nemají šanci zjistit, kudy jsme se s Bastienem vydali. Jedině pak díky čichu jejich pána, až se s příchodem noci vzbudí...

„Proč hrad?“ vysoukám ze sebe mezi dvěma nádechy.

„Protože... pfff... vím kudy,“ odpoví udýchaně Bastien.

Je sice o hlavu vyšší než já, ale rozhodně není ve stejné kondici. Dny tráví prací nad plátnem, zatímco já běhám po lese. A tak jsem na výšlap mnohem lépe připravená. Musím trochu zpomalit, aby se mnou držel krok.

„Ty víš kudy?“ opakuji. „Co to znamená? To má být nějaké vaše další tajemství jako ten sklep?“

A znovu si uvědomím, že svou rodinu vůbec neznám. A to jsem se vždy považovala za tak bystrou.

Byla jsem natolik posedlá myšlenkou na útěk z domova, že jsem vůbec nevnímala, co se ve skutečnosti děje pod mou vlastní střechou.

„Ne,“ šeptá Bastien. „Tohle tajemství je jen moje... pfff... ani rodiče, ani Valère... pfff... o něm nevěděli, pfff...“

Vidím, že mé otázky berou Bastienovi dech a zpomalují ho, a tak s vyptáváním přestanu. Alespoň prozatím.

Když dorazíme k vysoké hradní bráně s kovovou padací mříží, vrhá už slunce na lesní listoví poslední světlo.

„Je zamčeno!“ vykřiknu a chytnu řetěz, který visí na mříži jako spící užovka.

„Ne tak docela,“ odvětví celý propocení Bastien.

Zavede mě do mlází, nalevo od padací mříže s ostrými hroty.

Kožené kalhoty mi chrání nohy před ostny a ostružiním, ale rukávy na košili se mi trhají.

Najednou si všimnu, že je v mříži díra, která nebyla z cesty vidět: čas a rez vyhlodaly na třech místech dostatečně velký otvor, aby se jím mohl člověk protáhnout.

Bastien jím zkušeně proleze: není to zřejmě poprvé, co tudy jde. Hned ho následuji. Za branou je park zarostlý zmrzačenými stromky a neudržovanými keři. Je to evidentně už dlouho, co baronské panství zažívalo slávu: jestli tedy kdy vůbec nějaký zlatý věk poznalo, protože tento vyprahlý kus země, kde nic neroste, si nese prokletí dokonce i v samotném rodovém jménu: Gastefriche neboli zkažená pustina. V Krysím Brdku ani v sousedních vesnicích už není nikdo, kdo by uměl stříhat keře tak, jak do dělají ve Versailles, a tak se nám díky tomuto divokému porostu ponechanému napospas daří postupovat parkem dál. Popobíháme od keře ke keři a unikáme pozornosti strážce, která zevluje na hradním nádvoří.

Obejdeme sochu napůl mechem obrostlé nymfy a dostaneme se k zadní části budovy. Vysokou kamennou zeď lemují střílny. Všechny jsou potmělé, až na tu, která je nejvyšší. Ta je zároveň ze všech nejširší a rámuje ji balkon porostlý břechtanem. Za závěsy místnosti tančí plameny svíček.

„Zadní vchod nikdy nezamykají,“ ujišťuje mě Bastien, který už trochu popadl dech.

„A co služebnictvo?“ strachuji se.

„Baron večerí brzy a posílá své lidi zpátky do hospodářských stavení ještě před setměním.“

Jak to, že toho ví o životě na hradě tolik? Netuším, ale už chci být v bezpečí. Bratr otevře dřevěné dveře prozrané červotočem a pustí mě do rodového sídla baronů de Gastefriche.

Vchod se za námi nehlučně zavře. Obklopí nás naprostá tma.

„Máš oheň?“ zašeptá Bastien.

Vytáhnu pastýřské křesadlo s hubkou, které spolu s kapesním nožem nikdy nevyndávám z kapsy. Rychle škrtám křemenným kolečkem, až konečně po chvíli jiskry rozžhaví konec knotu. Bastien přiblíží olejovou lampu, která jako by tu čekala jen na něj.

„Pojď za mnou, lasičko,“ říká mi.

„Kam?“

Bastien zvedne lampu. Její světlo se mu rozlije po obličejí.

Přestože mu je osmnáct a je o rok starší, vždycky jsem ho brala jako mladšího bratra. Kvůli jeho křehké konstituci mu pokaždé trvalo několik dní, než se zotavil z pouštění žilou, které jsme museli podstoupit měsíc co měsíc, abychom odvedli desátky. Táta mu dokonce musel podávat hořcový likér, zatímco já jsem byla už po hodině zase úplně čilá. Podle nauk o základních tělesných šťávách, kterou hlásá Fakulta krve, se každá osobnost vyznačuje jednou převažující tekutinou. Vznětliví lidé, jako třeba Valère, mají nadbytek žluči, která je nutí se rozčilovat. Flegmatici, jako Bastien, mají nadbytek hlenu, který je odstřihává od okolního světa a hrouží do trvalého snění. Pokud jde o mě, já jsem podle otcovy diagnózy výjimka, protože se ve mně mísí několik tekutin a žádná nepřevažuje – jsem melancholik i sangvinik: když nic nedělám, tak se kvůli přebytku černé žluči začnu rychle nudit a přemýšlet o chmurných věcech, ale jakmile něco dělám, začne převažovat druhá tekutina, krev, a já začnu být vznětlivá, a dokonce výbušná. Ale protože se musím soustředit při lovu a protože trávím spoustu času s Bastienem, jehož společnost je tak uklidňující, dokážu často své rozporuplné emoce usměrňovat. Kolik hodin jsme strávili na louce, kde jsme vedle sebe leželi a pozorovali mraky na nebi! Moje temná představivost mi do nich promítala šklebící se monstra a scény masakrů, zatímco Bastien mi pomáhal vidět v nich zářící okřídlené koně a vílí slavnosti. Ostatní vesnické děti ho nazývaly bláznem, protože byl často duchem nepřítomný, a mně zase říkaly čarodějnice kvůli šedivým vlasům. Když jsme byli malí, tak jsem to byla já, kdo Bastiena ochraňoval před všemi, kteří se mu posmívali. S čarodějnici nebylo radno si zahrávat. Později, když jsme dospívali, jsem to byla zase já,

kdo ho chodil hledat do lesa, ve kterém zabloudil, když se vydal najít krajinu pro svůj skicák. Ale dnes večer je to poprvé, co vede on mě a provádí mě tmou.

„Pojďme nahoru do Dianina pokoje,“ říká mi mírně.

„Baronovy dcery?“

Musí být tak v mém věku nebo o něco starší, ale ještě nikdy jsem s ní nemluvila. Vídám ji vždy jen jednou za rok v kostele, o Noci Temnoty 21. prosince: nejdelší noci v roce, která nahradila dřívější Vánoce. Nedokážu si představit, co by mohl mít můj bratr společného s baronesou – on, neurozený, sloužící vampýrům jako dobytek, a ona, smrtelná šlechtična, jejich spojenkyně.

Ledaže by... Najednou si vzpomenu, jak loni v létě nechal baron poslat pro Bastiena, aby na hradě namaloval portrét jeho dcery, která byla ve správném věku na vdávání. Povedený portrét je odnepaměti tím nejlepším způsobem, jak si najít dobrou partii v jiné provincii ještě předtím, než se tam vydáte osobně. Jenže v Krysím Brdku není jen nedostatek zahradníků, ani umělci se to tady nehemží: můj bratr byl jediný, kdo se mohl portrétování ujmout. A tak strávil dva měsíce u pána, kde maloval jeho dědičku.

„Diana a já... se milujeme,“ zašeptá Bastien, a potvrdí mi tak moji intuici. „Slíbil jsem, že ji zachráním před domluveným sňatkem, kvůli kterému nechal její otec namalovat ten portrét.“ Na zpoceném obličejí se mu rozzáří slabý úsměv. Je to úsměv nevinátka, které chce pokračovat ve svém krásném snu, zatímco prožívá noční můru. „Naplánovali jsme si, že spolu jednoho dne utečeme, jen my dva.“

Utečou? A kam? Najednou mám chuť Bastiena popadnout a pořádně s ním zatrást. Vždyť já jsem také celý život snila o tom, že uteču. Že se vzepřu zákonu, který omezuje náš pohyb. Zákonu, který nechává neurozené tlít v jejich zapadákově až

do smrti! Jenže já nejsem takový věčný snílek jako on, já moc dobře vím, že to není možné.

„Zatím nám Diana pomůže zachránit si život,“ říká a hlas mu přeskakuje nadějí, když vstupuje na praskající schodiště. „Vzadu v pokoji má hlubokou šatnu, kde jsem se už několikrát schoval, když jí nějaký sluha zaťukal na dveře.“

„To mi chceš říct, že jste se ještě vidali, i když vám skončila sezení?“ zhrozím se.

„Chodím za ní každý týden, už celý rok,“ přiznává nevinně. „Nemáme před sebou žádné tajemství.“

Zdoláváme poslední schody a mně se najednou vybaví všechna ta odpoledne, kdy Bastien na celé hodiny zmizel a pak se vrátil domů bez sebemenší skici. Tak teď už vím, kde trávil čas: v objetí dívky, jejíž pouhý polibek ho mohl stát život, pokud by se o tom někdo dozvěděl!

Zastavíme se před lakovanými dveřmi, na chodbě mihotavě osvětlené olejovými lampami.

Bastien jemně zaškrábe na dřevo. Odhaduji, že je to jejich tajné znamení. Znamení, které povede ke spáse... nebo k záhubě.

3.

ÚTOČIŠTĚ

Baronesa otevře dveře a stojí před námi v dlouhém negligé.

Ten oděv, zdobený krajkou, odpovídá představě šlechty o jednoduchosti: překvapili jsme ji v soukromí. Zrovna seděla u toaletního stolku vedle balkonu a rozčesávala si dlouhé blondáté vlasy. V balkonových dveřích se ve večerním vánku zlehka pohupují jemné závěsy. Už je skoro noc a jediné světlo vychází z mnohoramenného svícnu. Nad vyhaslým mramorovým krbem visí usměvavý portrét mladé dívky, lemovaný aureolou ze zářících svíček. Předpokládám, že je to bratrovo dílo, které se z cest po nevíj jakých dvorech vrátilo domů. Zbytek rozlehlé místnosti je celý ponořen do přítmi.

„Diano!“ vykřikne Bastien a stiskne jí ruce třesoucími se prsty.

Diana, jako ta římská bohyně lovu – to proto, že starý baron je lovem posedlý. Tak moc, že klidně nechá koně zdupat vzešlé obilí, když je zrovna na stopě srnci.

„Stalo se něco strašného,“ koktá Bastien. „Můj otec, moje matka a Valère...“

Hlas se mu zlomí. Až k Dianiným dveřím ho poháněla bláznivá naděje, ale vzpomínka na dragonádu ho vrhla zpět k hrůzám skutečnosti.

„Byli zavražděni,“ dořeknu za něj slova, která není schopen vyřknout. „My jsme přežili jako jediní.“

Nemám na výběr: musím té dívce, do které Bastien vkládá veškerou naději, důvěřovat.

Baronesa poodstoupí, abychom mohli vejít, a nehlučně za námi zavře dveře. To ticho, její bledost a přízračně bílé šaty... Jako by přede mnou stál duch. Vyděsily ji snad tolik zprávy o osudu naší rodiny? Ne, mám pocit, že takto zsinálá už byla v okamžiku, kdy nám otevírala.

Bastien se snaží vyvážit mlčení své milé přílivem neuspořádaných slov:

„Přišel k nám inkvizitor. Ještě s několika dragouny. Objevili tu tajnou laboratoř našich, o které jsem ti říkal...“

Každé jeho slovo je jako dýka, kterou mi vráží do břicha. Vždyť Bastien riskoval život vztahem s touto mladou dívkou, která je úplně nad jeho postavení! Každý ví, že titul barona je nejvyšším titulem mezi smrtelníky v říši. A ještě hůř – riskoval život nás všech, když své milé odhalil to strašné tajemství, o kterém jsem se já sama dozvěděla teprve před hodinou. Prozradil jí, že naše rodina pracuje pro Frondu – jí, která je dcera pána, jenž může v Krysím Brdce uplatňovat královskou moc! Došlo mu vůbec, jak je neopatrný? To ho ta láska až natolik zaslepila?

„Inkvizitor přijel v ebenovém kočáře,“ pokračuje Bastien udýchaně. „Ale vampýra, který v něm cestuje, nenapadne nás přijít hledat sem, na hrad. V šatně budeme se sestrou v bezpečí. Parfémy, které jsou nasáklé do tvých šatů, překryjí náš

pach a stopu, která vede z vesnice. A až s příchodem dne kočár odjede, odejdeme i my: my dva, jak jsem ti to slíbil, i s mojí milovanou sestrou Johanou! Všichni tři společně přeplujeme moře a dostaneme se až do Protizemí!“

Do Protizemí? Do téhle imaginární říše, kam podle legendy nedosahuje vampýrská moc, která dusí celou Francii, Evropu a všechny známé země světa?

„Ale Protizemí neexistuje, Bastiene!“ rozčílím se.

„A co o tom víš? Vždyť jsi trávila hodiny a hodiny ponořená do románů a snila jsi o tom, jak brázdíš sedmero moří, abys mohla dojet na konec světa. Do Ameriky. Do Afriky. Dokonce i do Japonska. Tak proč ne do Protizemí, lasičko, co?“

„Snila jsem, přesně jak říkáš! Byla to jenom hra, úplně stejná, jako když jsme pozorovali mraky!“

Během těch let mi bratrův usměvavý optimismus často prosvětloval chmurné snění. Ale dnes večer mě dohání k šílenství.

„Mraky jsou jen vodní pára, Bastiene, jen preludy!“ křičím na něj. „A nejsem lasička, jsem neurozená, stejně jako ty, odsouzená k tomu, že nemůžu opustit ani svou vesnici. Není úniku, Bastiene. Temnota je všude. V celé Vampýrii i mimo ni.“

Ale vůbec mě neposlouchá: tak moc chce dál žít ve svém snu, že se už dočista zbláznil!

Už spěchá ke dveřím do šatny, evidentně ví, kde jsou.

A právě v tu chvíli, poprvé za celou tu dobu, co jsme v její ložnici, Diana de Gastefriche promluví. Její hlas je stejný jako její vzezření: průzračný jako přízrak, slabý jako průvan a křehký jako její chudokrevný rod, kterého je posledním potomkem.

„Je mi to tak líto, lásko,“ zašeptá.

„Odvahu, má múzo. Potřebujeme ji všichni tři. Musíš se chovat, jako by se nic nestalo, a lhát otcí, dokud se nám nepodaří šťastně zmizet. Nad ztrátou našich blízkých budeme s Johanou truchlit později.“

Mám strašný pocit, že Bastien si vyložil Dianina slova špatně. Je příliš opojen vlastními pocity, že v hlase své milované nepostřehl přídech viny.

„Proč je vám to líto, Diano?“ zeptám se baronesy, sžíraná zlověstnou předtuchou.

Podívá se na mě kalným, zamlženým pohledem.

„Není to moje vina,“ naříká. „Neprohradila jsem tajemství vašeho otce, přísahám. Ale...“

Škytne a po bledých tvářích jí začnou kanout slzy.

„Ale?“ opakuji a cítím, jak mi ve spáncích pulzuje krev.

„Ale otec nás nechal tajně odposlouchávat za dveřmi, když tu byl Bastien naposledy. A tak se o nás dozvěděl. Ví všechno: o našem vztahu, o našem plánu utéct, o tajemství vaší rodiny. Mohl nás s Bastienem na místě načapat, ale nechal ho raději jít, aby na vás všechny mohl udeřit později. Chtěla jsem vás běžet varovat, ale nemohla jsem. Jsem tady na hradě zamčená a otec mě hlídá.“

A tak velmi rychle pochopím, co přivedlo inkvizitora do Krysího Brdku. Nebyla to náhodná kontrola: bylo to udání.

Bastien vyvalí oči jako náměsíčný, který se probudí na práhu propasti.

Ruka mu sklouzne z kliky šatny.

Popadnu tu na dveřích, ale je pozdě. Už se mi otáčí pod prsty a já tomu nedokážu zabránit: někdo tam je, tam venku, a tlačí do dveří ze všech sil.

„Bastiene!“ vyjeknu a uskočím dozadu.

Dveře se s rachotem otevrou a za nimi stojí strážný, o kterém jsem si myslela, že podřimuje na nádvoří. Ale teď je naprosto vzhůru a ohání se mečem. A za ním se rýsuje zuřivý stín... Je to sám starý baron.

„Já to věděl!“ křičí zlostně. „Ten nuzák, který se odvážil do-
tknout mé dcery, se přiběhl schovat sem, za její sukně!“

Nad čelem svrašťelým jako stažená ovčí kůže se baronovi rozhořčením chvěje těžká zaprášená paruka. Vybledlé žluté kadeře mu splývají na shrbená ramena a vychrtlý hrudník.

Ukáže prstem na Bastiena:

„Inkvizitorovi se ti možná podařilo uniknout, ale tady tvůj útek končí, ty ubožáku. Mathurine, propíchni ho jako špinavé prase, nic jiného si nezaslouží!“

Strážný se na bratra vyřítí s napřaženou čepelí.

„Otče, smilujte se!“ zakřičí Diana.

Nestihnu se do toho vložit a Bastien, který stojí jak přikovaný, nestihne uhnout.

Břichem mého milovaného bratra projede kov. Bastien se zkroutí, ale nezasténá.

Zůstanu stát jako přimražená, nevyjde ze mě ani hlásek. Zato Diana začne křičet. Křičí jako by ten meč rozpáral její vlastní břicho:

„Ne!“

„Buď konečně zticha!“ nařídí jí otec. „Podívej se na to z té lepší stránky: když se mi podařilo zlikvidovat tuhle havěť z Fron-
dy, možná se konečně dočkám transmutace, na kterou čekám už celé věky!“

Bolestí jsem úplně zmučená a mám oči plné slz. Snažím se alespoň nadechnout.

Můj Bastien je mrtvý! A odporný baron se raduje, že si za to koupí svou transmutaci: grál veškeré smrtelné venkovské šlechty. O nic jiného jim totiž nejde, chtějí se stůj co stůj dostat do vysokých vampýrských kruhů. Předtím, než by navěky zemřeli. Jsem zoufalá a plná nenávisti. Pomalu se potácím k balkonu.

Strážný vytáhne meč z Bastienova těla a tázavě se podívá na barona.

„Na co čekáš, imbecile?“ zrudne baron. „Vyříd i ji!“

To zvíře se proti mně střemhlav rozběhne. Teď se musím vzchopit! Někdy mě v lese pronásledovali divočáci mnohem těžší než já: v takových případech se dá vyhrát jen lstivostí.

Spolknu slzy, nadzvednu závěsy, zmizím v jejich řasení a v momentě, kdy si útočník myslí, že mě probodne, uskočím stranou. Jeho mohutné tělo mě míjí, závěsy praskají a celá ta horda svalů se vyřítí na balkon... Už nestačí zastavit. Překlopí se do prázdna a z patnácti metrů se zřítí na zem.

Jako omámená odhrnu roztrhané závěsy a otočím se zpátky do pokoje. Nad bezvládným tělem posledního člena mojí rodiny stojí poslední zástupci rodu Gastefriche: dcera, která usedavě pláče, a otec, jenž tasí šlechtický rapír se zlatou rukojetí.

Je to křehký, nejméně šedesátiletý stařec, který se hroutí pod těžkou staromódní parukou, jenže je vyzbrojen dlouhým žihadlem, zatímco já mám jen kapesní nůž, jímž stahuji zajíce z kůže. I když se od barona budu držet na vzdálenost čepele, probodne mě skrz naskrz dřív, než bych ho stihla jen škrábnout.

A tak skočím k Dianě a pevně ji stisknu, nůž jí držím pod krkem.

„Ještě jeden krok a zabiju ji!“ zvolám a snažím se zamaskovat úzkost, která mi podlamuje hlas.

Baronovu pergamenovou tvář zkříví znechucený škleb.

„Já tě znám, ty jsi malá Froidelacová. Ta, která mi pytláčí na pozemcích. Tomu neschopnému prefektovi se nikdy nepodařilo přistihnout tě při činu, ale já žádné důkazy nepotřebuji. Dnes večer nad tebou sám vykonám spravedlnost, to mi postavení dovoluje. Odsuzuji tě k okamžitému trestu smrti!“

Blíží se ke mně a mečem ve vzduchu kreslí složité obrazce. Musím tedy se svou rukojmí ustupovat k balkonu. Baronův učitel šermu ho zajisté v mládí naučil nejrůznějším posunům i výpadům. Mě nikdo šermovat neučil, ale v lese se setkávám s divokou zvěří a mé instinkty se přizpůsobily těm jejich. Jako